

Arrest

nr. 211 099 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 12 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 april 2017 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 26 oktober 2017 aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.04.2017 werd ingediend en op datum van 04.05.2017 werd geactualiseerd door :

C(...), B(...) G(...) (R.R. (...)) Geboren te (...) op (...)

Wettelijk vertegenwoordiger van:

C(...), N(...) C(...) (R.R. (...)) Geboren op (...)

C(...), A(...) F(...) (R.R. (...)) Geboren op (...)

C(...), C(...) A(...) (R.R. (...)) Geboren op (...)

Nationaliteit: Turkije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. .

De duur van de procedure - namelijk twee jaar en drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Turkije (waar het politieke en sociaal-economische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand nog steeds onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013).

Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien stellen we vast dat enkel zijn oudste kind op dit ogenblik leerplichtig is. De verplichte scholing van dit kind heeft steeds plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn gezin ten zeerste ontwricht zal worden indien geen verblijfsmachtiging wordt toegekend. Echter, we stellen vast dat geen enkel gezinslid over een legaal verblijf beschikt. De gezinseenheid blijft aldus volledig behouden daar ze samen kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Het feit dat het niet toekennen van een verblijfsmachtiging tot een ontwrichting zal leiden, is louter de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder haalt betrokkene aan dat als zijn gezin thans gedwongen wordt om terug te keren dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen en dat hun volledige schoolloopbaan teniet gedaan zal worden. Echter, het gaat hier weerom om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de volledige schoolloopbaan van zijn kinderen merken we op dat zijn twee jongste kinderen nog niet leerplichtig en dat zijn oudste kind pas leerplichtig is sinds 01.09.2016 en dat zij nu dus in het tweede leerjaar zit.

Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn dochter in Turkije niet zou kunnen aansluiten op school. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Daarnaast beroept betrokkene zich op het feit dat zijn kinderen zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zullen worden en zich geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier om een loutere bewering van betrokkene die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs. Het is aan betrokkene om zijn bewering te staven met bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter, dat er geen strafonderzoek lastens hem hangende zou zijn en dat er geen sprake is van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds zijn asielaanvraag onafgebroken in België zou verblijven, dat hij de Nederlandse taal ondertussen zou spreken, dat hij op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat hij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat hij een knelpuntberoep zou kunnen uitoefenen, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze "samenleving, dat hij uiterst sterke sociale bindingen met België zou hebben, dat er sprake is van een meer dan actieve inzet en dat hij zijn attest van aanmelding bij het onthaalbureau voorlegt evenals zijn attest van heraanmelding bij het onthaalbureau, zijn inburgeringscontract, een

inschrijvings-en betalingsbewijs voor Franse taallessen niveau 1.1, een inschrijvings-en betalingsbewijs voor Franse taallessen niveau 1.2, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen Breakthrough A+B, deelcertificaat van NT2 BReakthrough A+B, een arbeidscontract van onbepaalde duur, zijn huurovereenkomst, zijn aanslagbiljet personenbelasting voor het aanslagjaar 2015, de opvangencontracten met de crèche van de kinderen, de bankkaart van betrokkene, de SIS en ISI+kaarten van het gezin, zijn arbeidskaart C en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.3 Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarin wordt gesteld dat zij dient vergezeld te worden van de overige drie verzoekende partijen, allen minderjarig. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 26 oktober 2017 aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer:

(...)Naam, voornaam: C(...), B(...) G(...) (...) (...)
(...)nationaliteit: Turkije

(...) beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als ħ(...) B(...) G(...) en K(...) M(...),

(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...) onmiddellijk na de kennisgeving.

(...) Betrokkene dient vergezeld te worden door :

C(...) N(...) C(...),(...)/geboren op (...),(...)/nationaliteit: (...)/Turkije
C(...) A(...) F(...),(...)/geboren op (...),(...)/nationaliteit: (...)/Turkije
C(...) C(...) A(...),(...)/geboren op (...),(...)/nationaliteit : (...)/Turkije

(...) REDEN VAN DE BESLISSING:

(...) Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o (...) Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...) Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o (...) 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2014, hem betekend op 04.04.2014. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij – de minderjarige kinderen N. C., A. C. en C. C. – voor het indienen van het verzoekschrift niet werden vertegenwoordigd door hun ouder(s).

De Raad wijst erop dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat deze vertegenwoordigd dient te zijn door zijn ouder(s) of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten, en betreft het zodoende rechten die aan de persoon verbonden zijn. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift slechts zeven respectievelijk vijf respectievelijk vier jaar waren (thans acht, zes en vijf jaar), zodat niet kan worden voorgehouden dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikten om een beroep bij de Raad in te stellen en aldus vertegenwoordigd dienden te worden door hun (in principe beide) ouders of voogd.

Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen slechts aan geen opmerkingen te hebben in dit verband.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld door de minderjarige tweede, derde en vierde verzoekende partij. Het beroep is bijgevolg slechts onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de eerste verzoekende partij, de heer B. C., naar wie verder in dit arrest zal verwezen worden als “*de verzoekende partij*”.

3.2 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – een exceptie van gebrek aan belang wegens gebonden bevoegdheid op. Ter terechtzitting van 6 september 2018 geeft zij echter aan afstand te doen van deze exceptie, zodat de Raad erover niet langer uitspraak moet doen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing betreffende de aanvraag art. 9 BIS VW wordt gesteld dat:

de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker is onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

Dat verzoeker en zijn kinderen sedert jaren in België verblijven en opeenvolgende procedures hebben opgestart, ingevolge dewelke zij nu eens legaal nu eens niet legaal op het grondgebied verbleven.

Dat de kinderen alle drie in België zijn geboren en hun hele leven steeds in België gewoond en geleefd hebben.

Zij hebben geen de minste binding met Turkije en spreken geen Turks, tenzij dan enkele woordjes en kunnen alleszins al geen Turks schrijven.

Om deze reden is het onmogelijk voor deze kinderen om zomaar naar het land van herkomst van de ouders terug te keren en daar hun schoolloopbaan te verder te zetten.

Zij spreken en schrijven enkel Frans, en wanneer zij gedwongen worden om naar Turkije te verhuizen, kunnen zij niet zomaar een scholing bekomen in dit land, aan- gezien zij de lessen in het Turks niet kunnen volgen, en de boeken in het Turks ook niet kunnen lezen.

Bij hun terugkeer zullen zij geen scholing kunnen bekomen, doch integendeel bij gebreke aan taalkennis, zal hun volledige schoolloopbaan die zij hebben opgebouwd in België verloren gaan.

Het strijdt dan ook met het Kinderrechtenverdrag om verzoeker en diens kinderen te verplichten om naar Turkije te verhuizen aangezien de belangen van de kinderen op definitieve wijze geschaad zullen zijn door deze verplichting.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate hieromtrent wordt gemotiveerd, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

Dat de bewering “betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn dochter in Turkije niet zou kunnen aansluiten op school” geenszins kan doorgaan als een afdoende motivering, wel integendeel.

Dat er niet zomaar gratis kan en mag vanuit gegaan worden dat kinderen die 8 jaar in het buitenland hebben verbleven, en zelfs in het buitenland zijn geboren, zomaar zouden kunnen aansluiten op het schoolsysteem in Turkije, minstens dit geenszins aannemelijk wordt gemaakt door verweerster.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij verzoeker en de kinderen in de voorbije 8 jaar steeds in België verbleven hebben en zodoende dienstig art. 9 BIS VW in België kunnen indienen, aangezien het geenszins aannemelijk is dat kinderen die al die tijd niet in Turkije zijn geweest, en er zelfs niet geboren zijn, zomaar zouden kunnen aansluiten op school, terwijl zij noch Turks schrijven noch Turks kunnen lezen en met moeite enkele woorden Turks kunnen spreken.

Dat van verzoeker verwacht werd dat hij en zijn kinderen zich zouden integreren en zij dit ook steeds hebben gedaan en de kinderen dan het Frans als hun moedertaal hebben.

Gezien deze aannemelijke onmogelijkheid tot het kunnen aansluiten op school na hun aankomst in Turkije, is het duidelijk dat verzoeker en diens kinderen wel degelijk hun aanvraag art. 9 BIS VW in België konden en mochten indienen, aangezien dit een voldoende buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk louter op basis van beweringen allerhande dewelke geenszins concreet worden gemaakt, en integendeel op algemene wijze geformuleerd zijn geworden, en waarbij er ook geen concrete informatie wordt aangebracht betreffende waar en op welke wijze de kinderen van verzoeker zomaar zouden kunnen aansluiten op school, als totaal onrecht- matig dient aangenomen te worden.

Dat dergelijke eenzijdige geponeerde vermoedens zonder enige ondersteuning door concrete informatie en vermelding der bronnen, en zonder voldoende concreet te zijn opdat hiet in concreto zou kunnen op geantwoord worden, geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat er bovendien op gewezen moet worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gelijkaardige gevallen reeds heeft beslist dat het feit dat de kinderen in België geboren zijn, het feit dat zij sedert vele jaren in België verblijven en het feit dat zij het taal van het land van herkomst van hun ouders niet kennen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt ingevolge dewelke aanvaard kan worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België wordt ingediend.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker en diens kinderen om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zon- der voorwerp, en dus niet zou kunnen behandeld worden.

Dat de verzoeker en de kinderen sedert vele jaren effectief op het Belgisch grondgebied verblijven en hier zeer goed geïntegreerd zijn, hetgeen blijkt uit de veelheid aan stukken die werden voorgelegd.

Dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel.

Dat op basis van motieven ontwikkeld in het verzoekschrift art. 9 BIS VW en aangevuld met bijkomende argumenten in het kader van huidige beroepsakte, moet aangenomen worden dat een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de ver- zoeker zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, ondermeer de medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Dat de verzoeker ondertussen erkend werd als invalide en ook deze medische on- mogelijkheid geenszins naar waarde werd geschat in de hier bestreden beslissing."

4.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar eerste middel in het geheel niet ingaat. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij beroept zich in de uiteenzetting van het eerste middel vooreerst op elementen die zij niet heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, met name met betrekking tot het (gebrek aan binding) met Turkije en daar waar zij stelt dat de kinderen enkel Frans spreken en schrijven en dit hun moedertaal is, dat zij Turks schrijven noch lezen en dat zij met moeite enkele woorden Turks kunnen spreken. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hierop niet te zijn ingegaan in de eerste bestreden beslissing. In dit verband merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de kinderen enkel Frans spreken, terwijl zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf stelde dat de kinderen les volgen in het Nederlands. Met betrekking tot de schoolloopbaan van de kinderen en de ingeroepen bepaling van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991

(hierna: het Kinderrechtenverdrag) wijst de Raad erop dat de gemachtigde hierop, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, wel degelijk is ingegaan. De verzoekende partij betwist deze motivering, opnieuw met verwijzing naar de elementen die zij in haar aanvraag niet naar voren heeft gebracht. Opnieuw wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de gemachtigde niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die niet werden aangevoerd in de aanvraag. Daarnaast geeft de verzoekende partij te kennen het niet eens te zijn met de motivering van de gemachtigde. In deze mate geeft zij met haar kritiek aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. De Raad wijst echter erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek en dat zulk onderzoek niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat haar aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen, louter op basis van beweringen allerhande dewelke geenszins concreet worden gemaakt, en integendeel op algemene wijze geformuleerd zijn geworden, en waarbij er ook geen concrete informatie wordt aangebracht betreffende waar en op welke wijze haar kinderen zomaar zouden kunnen aansluiten op school, en dat dit totaal onrechtmatig is, benadrukt de Raad nogmaals dat het aan de verzoekende partij is als aanvrager van de machtiging tot verblijf om in de aanvraag (en aldus niet voor het eerst in het verzoekschrift voor de Raad) de nodige elementen aan te brengen waaruit volgens haar buitengewone omstandigheden kunnen blijken. Bovendien betwist de verzoekende partij ook niet dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, dat enkel het oudste kind leerplichtig is en dat de verplichte scholing van dit kind steeds in illegaal verblijf heeft plaatsgevonden, zodat zij aan deze vaststellingen geen afbreuk doet. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het om eenzijdig geponeerde vermoedens zou gaan die geenszins enige afdoende argumentatie kunnen zijn.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad in gelijkaardige gevallen, stelt de Raad vast – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat zij hoe dan ook nalaat aan te geven op welke arresten zij doelt, laat staan dat zij uiteenzet op welke manier deze een situatie zouden betreffen die vergelijkbaar is met de hare.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat er geen enkel beletsel bestaat voor haar en haar kinderen om een aanvraag op grond van voormeld artikel 9*bis* in te dienen en zich hierbij te beroepen op door de gemachtigde of de Raad te beoordelen buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden tot de exclusieve bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde behoort en dat de Raad hierover slechts een wettigheidstoetsing kan uitoefenen. Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet belet is geworden haar aanvraag in te dienen, dat deze ook beoordeeld is geweest en dat deze niet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, *a priori* als zijnde zonder voorwerp is afgewezen.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het lang verblijf en de integratie van haar en haar kinderen, en stelt zij dat deze elementen niet afdoende werden beantwoord en dat ermee geen rekening is gehouden. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in meerdere onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing op deze elementen is ingegaan. Zo wijst de gemachtigde er onder meer op dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geen *ipso facto* recht op verblijf geeft. Ook motiveert de gemachtigde dat hij de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaardt, omdat hij met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State oordeelt dat deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde met deze elementen geen rekening zou hebben gehouden. Tevens meent zij dat deze motivering op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is en dat sprake is van een foute, afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid, maar zij zet niet concreet uiteen op welke manier dit blijkt uit de betrokken motivering. De Raad merkt in dit verband nog op dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' nergens in de (vreemdelingen)wet omschreven wordt. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de ook door de verzoekende partij aangehaalde discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in

het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen, zeer ruim is. De bestreden beslissing is precies gestoeld op het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en de eerste bestreden beslissing bevat wel degelijk een motivering in dit verband. De verzoekende partij geeft te kennen het met deze beoordeling niet eens te zijn, maar zij laat na aan te tonen waarom de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot de door hem gemaakte vaststellingen mocht komen.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij nog naar haar medische problematiek en het feit dat zij ondertussen erkend werd als invalide. Niet alleen beperkt zij zich hierbij tot een loutere bewering, bovendien blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf niet dat zij deze elementen heeft ingeroepen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in haar aanvraag aanvoerde dat zij ten zeerste werkbereid was en geen enkele melding van een medische problematiek of invaliditeit heeft gemaakt. Ook met dit onderdeel van haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de motivering van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker en diens kinderen in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker en zijn kinderen hebben met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker en/of de kinderen niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”

4.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” dient erop gewezen te worden dat een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen.

Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar concrete beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert aan dat de redenen die werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins reeds beoordeeld zijn in het kader van de asielaanvraag, en dat zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, er zich dan nog een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Zij stelt dat het niet is omdat zij en/of haar kinderen niet als politiek vluchtelingen werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland en hun situatie in België niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen, en nog minder dat de gemachtigde, omdat hij haar asielaanvraag heeft verworpen, thans in het kader van de regularisatieprocedure geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. De Raad wijst in de eerste plaats erop dat het bekomen van een regularisatie thans niet aan de orde is in het kader van een beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is en niet de gemachtigde die de asielaanvraag heeft verworpen. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij wel degelijk elementen met betrekking tot de situatie in haar thuisland en de situatie in België heeft mogen invoeren en dat de gemachtigde hierop ook is ingegaan in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag. Met betrekking tot de situatie in het thuisland merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij de vaststellingen van de gemachtigde dat zij geen bewijzen voorlegt van haar beweringen in dit verband en bovendien geen enkel nieuw element heeft toegevoegd dat een andere beoordeling wettigt, geenszins betwist. Met betrekking tot de situatie in België wijst de Raad op hetgeen hij in dit verband in het kader van het eerste middel heeft vastgesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.”

Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker en zijn kinderen op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 8 jaar met medegaande sterke integratie en de medische onmogelijkheid in hoofde van verzoeker als buiten - gewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandig- heden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoeker en de kinderen omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen bijna 8 jaren*
- de verzoeker en diens kinderen zijn totaal verankerd*
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*
- er zijn minderjarige kinderen die ook naar school gaan*
- er is de mogelijkheid om een voltijds arbeidscontract af te sluiten van zodra er verblijfspapieren zijn bekomen.*

Dat ingeval verzoeker en zijn kinderen naar hun land van herkomst dienen terug te keren de situatie van verzoeker evenals de kinderen ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van de kinderen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar Turkije moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoeker en diens kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

4.3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede middel heeft vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar de duur van het verblijf, haar integratie en haar medische onmogelijkheid, verwijst de Raad naar zijn vaststellingen hieromtrent in het kader van het eerste middel.

In de mate dat de verzoekende partij zonder meer artikel 3 van het EVRM citeert, wijst de Raad erop dat zij niet duidelijk maakt op welke manier dit relevant is. Bovendien blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op voormeld artikel 3 is ingegaan.

Vervolgens herhaalt de verzoekende partij een aantal elementen die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf naar voren heeft gebracht. De Raad wijst erop dat de gemachtigde op de verschillende elementen heeft geantwoord en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat deze motivering niet zou volstaan. In de mate dat de verzoekende partij ook hier te kennen geeft het niet eens te zijn met de vaststellingen van de gemachtigde, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het eerste middel heeft uiteengezet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“In het land van herkomst komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen om politieke redenen).

De situatie is en blijft ernstig en precair en de situatie is en blijft ook ernstig temeer de alsmaar groter wordende macht van het staatsapparaat in Turkije.

Verschiede elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Turkije.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de willekeurige aanhoudingen en vasthoudingen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit het herkomstland, die er geenszins op verbeterd is.

Dat verzoeker een verhoogd gevaar loopt gezien diens jarenlange afwezigheid van het Turks grondgebied.

Minstens is het zo dat deze situatie in het land van herkomst diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker en de kinderen gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ongeoorloofde praktijken vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Dat er een beoordeling dient te gebeuren van de actuele toestand, en er pas nadien met kennis van zaken beslist kan worden.”

4.4.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar vierde middel niet ingaat. Gelet op hetgeen

hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het vierde middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten, en van artikel 5 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheidsberoving, zet de verzoekende partij niet uiteen en de Raad ziet niet in op welke manier deze bepalingen relevant zouden zijn in het licht van de eerste bestreden beslissing, een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze mate mist het vierde middel dan ook juridische grondslag. In de mate dat de aangevoerde schending van voormeld artikel 7 gericht zou zijn tegen de tweede bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier voormelde bepaling zou geschonden zijn. In deze mate is het vierde middel, gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, dan ook niet ontvankelijk.

Daar waar de verzoekende partij in haar uiteenzetting opnieuw verwijst naar mensenrechtenschendingen en elementen die kaderen in haar asielrelaas, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede middel heeft uiteengezet. Hij benadrukt hierbij dat de gemachtigde wel degelijk op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband aangehaalde elementen is ingegaan. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de actuele situatie in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing slechts kon oordelen over elementen die door de verzoekende partij in haar aanvraag naar voren werden gebracht. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich in het kader van voorliggend verzoekschrift tot een loutere bewering dat de willekeurige aanhoudingen en vasthoudingen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken, en dat zij een verhoogd gevaar loopt gelet op haar jarenlange afwezigheid van het Turkse grondgebied.

In de mate dat het vierde middel moet begrepen worden als tevens gericht tegen de tweede bestreden beslissing – hetgeen alleszins niet duidelijk blijkt – wijst de Raad er nog op dat artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft overwogen dat de bescherming via voormeld artikel 3 slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden en dat de verzoekende partij haar beweringen hiervoor dient te staven met een begin van bewijs, terwijl het *in casu* enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook stelt de gemachtigde dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen in het geheel niet. Vervolgens wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen als de tweede bestreden beslissing en dat de verzoekende partij geenszins aanvoert dat de door de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2017 gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.5.1 In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.”

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en ed. waardoor verzoeker en zelfs de kinderen louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoeker waarbij hij al heel wat problemen heeft ondervonden in het land van herkomst, nog voor zijn vertrek naar België.

Door zijn verleden zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf en zijn familieleden tot gevolg.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden omdat anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker en zijn kinderen.

Dat om dezelfde redenen als hoger gesteld ook de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers dient vernietigd te worden."

4.5.2 In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie met betrekking tot de subsidiaire bescherming, laat zij na uiteen te zetten op welke manier deze rechtspraak relevant zou zijn in het licht van een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat het automatisch afleveren van een negatieve beslissing overeenkomstig voormeld artikel 9bis met motivering op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet een manifeste schending is van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing geenszins werd genomen op grond van voormeld artikel 7 en dat dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij dan ook feitelijke grondslag mist.

In de mate dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting opnieuw verwijst naar mensenrechtenschendingen en elementen die kaderen in haar asielrelaas, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede en het vierde middel heeft uiteengezet.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van deze artikelen aantoonde.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat “om dezelfde redenen als hoger gesteld” ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd, wijst de Raad erop dat het niet aan hem toekomt om uit het betoog van de verzoekende partij aangaande de beslissing van 12 oktober 2017 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de onderdelen te halen die toepasbaar (kunnen) zijn op of relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2017, en op die manier uit dit betoog een middel met betrekking tot voormeld bevel te distilleren. In deze mate is het vijfde middel dan ook onontvankelijk.

Een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.6 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE